(ప్రారంభం)

1

ఏప్రిల్ 1, 2075 – ఫ్లోరిడా

మసకగా తెల్లవారుతున్న ఫ్లోరిడా హైవే మీద చీకటిని చీల్చుకుంటూ దూసుకుపోతోందో ఎర్రటి టెస్లా కారు. హెడ్ లైట్స్ వెలుగులో ముందు రోడ్డంతా మెరుస్తోంది. ఆదివారం కావడంతో హైవే అంతా ఖాళీగా ఉంది. కారులో మంద్రంగా ఇండియన్ ఇన్స్ట్రుమెంటల్ సంగీతం మోగుతోంది. లోపలున్న రెండు సీట్లూ పూర్తిగా వెనక్కి రిక్లైన్ అయ్యి ఉన్నాయి. అందులో ఒక సీట్ మీద పడుకొనున్నాడు రిషీ. రింగులు తిరిగిన జుట్టూ, లైట్ షేడ్ లో గడ్డం, విశాలమైన నుదురు. ఎవరినైన ఇట్టే ఆకర్షించే నవ్వు. కారు లోపల వెలుగుతున్న చిన్న ఎల్.ఈ.డీ లైట్ కాంతిలో అతని ముఖాన్నే తదేకంగా చూస్తోంది విశా. తన పక్క సీటులోనే పడుకునుంది కానీ నిద్ర పట్టలేదు. అతని కళ్ళు మధ్యమధ్యలో మగతగా ఆమెని చూస్తూ మళ్ళీ మూత పడుతున్నాయి.

"*అర్ధరాత్రి లేపి తప్పు చేసానా*" అనుకుంది బాధగా.

"*తనకున్న టైమే తక్కువ...అందులో...*" నిట్టూర్చింది.

ఆ కారు డాష్ బోర్డ్ వైపు చూసింది. రెండువందల మైళ్ళ వేగం చూపిస్తోందా సెల్ఫ్ డ్రైవింగ్ కారు. సిటీ మ్యాప్ ప్రొజెక్ట్ అయ్యి ఉంది ముందు అద్దం మీద. వాళ్ళు చేరాల్సిన గమ్యం బ్లింక్ అవుతోంది మధ్యలో ఎర్రగా. "*జీవితం కూడా సెల్ఫ్ డ్రైవ్ ఐతే బాగుండు, గమ్యాన్ని ఫీడ్ చేస్తే అదే వెళ్ళేట్టు. మే బీ అలాగే వెళ్తోందేమో కానీ ఎప్పుడే మలుపు తీసుకుంటోందో తెలియట్లేదు*"

పక్కకి తిరిగి చూస్తూ విండో కిందికి దించింది. చల్లటి ఏప్రిల్ గాలి ఆమె ముఖాన్ని తాకుతోంది. చుట్టూ ఎగసిపడుతున్న అట్లాంటిక్ సముద్రపు హోరు లయబద్ధంగా వినబడుతోంది. దాని వెనకాల, *పైకి రావాలా వద్దా* అని సందేహిస్తూ దాగుడుమూతలాడుతున్న సూర్యుడు.

"ఇలాంటి దృశ్యాన్ని మళ్ళీ చూస్తానో లేదో... "అనుకుంటూ తన రెప్పలని ఆర్పి ఓ ఫొటో తీసుకుంది.

హఠాత్తుగా కారు లోపలి మ్యూజిక్ ఆగింది. స్పీకర్ నుంచి మెసేజ్ "టైమ్ టు డెస్టినేషన్ – థర్టీ మినిట్స్". రిషీ మెల్లగా కళ్ళు తెరిచాడు. వళ్ళు విరుస్తూ అన్నాడు విశాతో "ఏంటీ ఎయిర్ పోర్ట్ కెళ్ళాక లేపుదామనుకున్నావా?"

తనేమీ అనలేదు.

"అసలేంటి నువ్వు? నిన్నటి నుండి డల్ గా. సరిగా మాట్లాడట్లేదు, తినట్లేదు... ట్రావెల్ టెన్షనా బంగారం?" అన్నాడు ఆమె జుట్టుని సరిచేస్తూ.

తలూపింది చిన్నగా. నోరు తెరిస్తే ఎక్కడ ఏడ్చేస్తుందోనన్న భయం.

"హుమ్...డోంట్ వర్రీ, ఫ్లైట్ లో జస్ట్ అయిదు గంటల్లో హైదరాబాద్ లో ఉంటావ్. అక్కడ్నించి ఊరికి ఫ్లైయింగ్ టాక్సీ తీస్కో. ల్యాండ్ టాక్సీల కన్నా మచ్ ఫాస్టర్ అండ్ సేఫర్" అన్నాడు ఆమె నుండి చూపు తిప్పుకోకుండా. సింపుల్ గా ఉన్న పసుపు ఫ్లోరల్ ఫ్రాక్ లో ఉంది విశా. రిషీకి ఇష్టమైన డ్రెస్ అది. కోల ముఖం, సన్నటి ముక్కూ, మెరిసే బుగ్గలూ.

"రిషీ, నన్ను వదిలేసి ఉండగలవా?" అంది తను అకస్మాత్తుగా.

"కష్టమే, కానీ రెండు వారాలేగా. నువ్వూ నాతో కలిసి వస్తావనుకున్నా. కానీ హడావిడిగా వెళ్ళిపోతున్నావ్. నా సర్టిఫికెట్ చేతిలో పడ్డ వెంటనే జంప్ ఇక్కణ్ణించి. సరాసరి మీ ఊరికే వచ్చేస్తా!" అన్నాడు కన్ను కొడుతూ.

"నన్ను మర్చిపో...ప్లీజ్!" చెంపలమీద కన్నీళ్ళు జారుతున్నాయి.

ఆశ్చర్యంగా చూసాడు తను. "ఛ, ఛ, ఏంటి విశా? ఏమైందిప్పుడు?" అన్నాడు కన్నీటిని తుడుస్తూ.

మళ్ళీ అనౌన్స్ మెంట్ – "రీచింగ్ యువర్ డెస్టినేషన్ ఇన్ టెన్ మినిట్స్"

"అరే! అప్పుడే వచ్చేసిందా ఎయిర్ పోర్ట్. హడావిడిలో అడగటం మర్చిపోయా. ఏ ఎయిర్‌లైన్స్? ఎక్కడ నీ గేట్? చెక్ ఇన్ చేసావా?" ఊపిరాడనివ్వట్లేదు.

విశా నోట్లో తడారిపోతోంది. బలవంతంగా ధైర్యాన్ని కూడతీసుకుని అంది "రిషీ, నేను వెళ్ళాల్సింది ఇక్కడికి కాదు, వేరే చోటకి!"

అతను అయోమయంగా చూసాడు.

ఎదురుగా ఉన్న టచ్ స్క్రీన్ పైన డెస్టినేషన్ మార్చింది తను.

ఆశ్చర్యపోయాడది చూసి . "అక్కడినుంచి ఈ మధ్య ఫ్లైట్స్ కూడా నడుస్తున్నాయా? వావ్! నాకు ఐడియా లేదు" అన్నాడు.

తల సగం ఊపింది తను. పావుగంట తర్వాత ఓ విశాలమైన పార్కింగ్ లాట్ లో ఆగిందా కారు.

కిందకి దిగాక రిషీ చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ మళ్ళీ అంది "నన్ను మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించు రిషీ..ప్లీజ్..నువ్వు మర్చిపోతే గానీ నేను బతకలేను"

"అబ్బా...ఐ విల్ మిస్ యూ టూ రా...వెంటనే వచ్చేస్తాగా..." అన్నాడు హగ్ చేస్కుంటూ. విశానెప్పుడూ అలా దీనంగా చూడలేదతను. *ఏదో అయ్యింది.*

"నేనింక వెళ్ళాలి, మళ్ళీ బోర్డింగ్ ప్రాసెస్ కి టైం పడుతుంది" అంది.

"సరే నేనూ వస్తా. నీ బోర్డింగ్ అయ్యాక వెళ్తా. పనేముంది మనకి" అన్నాడు పళ్ళికిలిస్తూ.

"వద్దు, నిన్ను రానివ్వకపోవచ్చు. అయినా నేను వెంటనే లోపలికెళ్ళిపోతాను"

"ఏంటి, నన్ను అవాయిడ్ చేయ్యాలనుకుంటున్నావా? చూస్తే వదిలించుకుంటున్నట్టుంది నీ బిహేవియర్" అన్నాడు వెటకారంగా.

పెదాల్ని నొక్కిపట్టి అసహాయంగా కిందకి చూసింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

"వద్దులే నువ్వేడవకు...రాన్లే. ఎన్నింటికి నీ ఫ్లైట్ ఇంతకీ?"

"రాత్రి తొమ్మిదింటికి..."

"వాట్! రాత్రెప్పుడో ఫ్లైట్ కి ఇంత పొద్దున్నే తెచ్చావా? పిచ్చా నీకు?" అరిచాడు కోపంగా.

"తప్పదు, మా నాన్న షెడ్యూల్ ప్రకారం అంత టైం పడుతుందిట"

"దిస్ ఈస్ క్రేజీ! మీ నాన్నకి చాదస్తం ఎక్కువ లాగుంది. నాకివ్వు నేను ఫోన్ చేసి మాట్లాడతాను?"

"వద్దు ఈ టైమ్ లో పడుకోనుంటారు"

"ఇప్పుడింకా ఇండియాలో ఈవినింగ్ నాలుగైంది. ఇప్పుడే నిద్రేంటి?"

తనేమీ అనలేదు. చేతికున్న బ్యాండ్ మీద నొక్కింది. ఓ రోబో వచ్చి ట్రాలీలో ఆమె లగేజ్ తీసుకెళ్తోంది లోపలికి. దాని వెనకే లోపలికి నడుస్తోంది విశా.

వెనక నుంచి రిషీ "బంగారం! మీ ఊరూ, అడ్రెస్సన్నా చెప్పవే..వచ్చే వారం రెక్కల ట్యాక్సీలో రావాలిగా" చీర్ అప్ చేయబోయాడు.

గొంతులోంచి మాట పెగలట్లేదు విశాకి. చెప్పకుండా వెళ్ళి మోసంచేసానన్న బాధతో జీవితాంతం బతకలేదు. మెల్లగా వెనక్కి తిరిగింది.

"టాక్సీలో రాలేవు రిషీ మా వూరికి"

"ఏం మాట్లాడుతున్నావ్? భూమ్మీద నేను రాలేని ఊరే లేదు..."

"హుమ్..అదే సమస్య"

"ఏది!?"

"మేముండేది భూమ్మీద కాదు!"

విశా లోపలికెళ్ళి గంటదాటుతున్నా, రిషీ ఇంకా ఆ షాక్ లోనే ఉన్నాడు. అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఎదురుగా ఉన్న పెద్ద బిల్డింగ్ పైన పెద్దగా మెటాలిక్ కలర్ లో మెరుస్తున్న పేరు చూస్తూ నోరు తెరిచాడు – "గ్లోబల్ మార్స్ లాంచింగ్ స్టేషన్!"

విశా లోపలికైతే వెళ్ళింది కానీ తన మనసు మనసులో లేదు. మెకానికల్ గా చేస్తోంది పనులన్నీ. స్పేస్ సూట్ వేసుకుంటూ తనని తను ప్రశ్నించుకుంది. రిషీని మోసం చేసానని తనని తనే తిట్టుకుంది. సాయంత్రం వరకూ రకరకాల

టెస్ట్ లు చేసారు విశాకి స్పేస్ ట్రావెల్ కి ముందు జాగ్రత్తగా. వాటి మధ్యలో చాలా సార్లు రిషీకి కాల్ చేద్దామనుకుంది కానీ ధైర్యం చాల్లేదు. చివరిగా రాకెట్ లోకి అడుగుపెట్టబోయేముందు గుండె బరువు తట్టుకోలేక మెసేజ్ పెట్టింది – "నువ్వు లేకుండా బతకలేను"

విశా తననెందుకు మోసం చేసింది? రెండేళ్ళల్లో ఒక్కసారైనా ఈ టాపిక్ తేలేదు తను. చెప్తే బ్రేక్ అప్ అవుతుందని భయపడిందా? లేతే తనతో ఆడుకుందా?

తన ఆలోచనల్ని బ్రేక్ చేస్తూ వచ్చిన మెసేజ్ ని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు రిషీ. బిగపట్టిన కన్నీళ్ళకి ఆనకట్ట వెయ్యలేక ఎరుపెక్కిన విశా ముఖం కనపడింది ఆ మెసేజ్ లో తనకి.

"నేనూ బతకలేనే"

2

మే 1, 2075 – హైదరాబాద్

ఎప్పుడూ హడావిడిగా, జాలీగా ఉండే రిషీ ఇంటికొచ్చి మూడ్రోజులు దాటినా సరిగ్గా మాట్లాడకపోవడం, ఏదో పోగొట్టుకున్న వాడిలా అయోమయంగా తిరుగుతుండటంతో తండ్రి జగదీశ్ కేదో అనుమానం వచ్చింది. తను వద్దన్నా గొడవచేసి అమెరికాకి వెళ్ళిన రిషీ పైనా, పంపిన భార్య సునంద పైనా పీకలదాకా కోపం ఉన్నా, మౌనంగా ఉంటూ వచ్చాడు. అదీ కాక తను పెట్టిన కండిషన్ ఎంతవరకూ పాటిస్తాడో రిషీ అనే డౌట్. ఇంక లాభంలేదని కొడుకుని హాల్లోకి పిలిచాడు. నిర్లిప్తంగా వచ్చాడు రిషీ. సునంద కూడా పక్కనే కూర్చుంది సపోర్ట్ గా!

"రిషీ, ఏమైంది? రిటర్న్ వచ్చినప్పట్నుండీ డల్ గా ఉంటున్నావ్, ఎనీథింగ్ రాంగ్?" అడిగాడు సూటిగా.

సునందకి గాభరాగా ఉంది రిషీ ఎక్కడ స్లిప్ అయ్యి తిట్లు తింటాడో అని. జగదీశ్ ఇలాంటి అవకాశం కోసమే చూస్తున్నాడసలే రెండేళ్ళనుండీ.

అతని వీపు మీద చేత్తో నిమిరి కళ్ళతో చెప్పమన్నట్టు సైగ చేసింది.

"ఏం లేదు, కొంచెం జెట్ లాగ్ అంతే, మీరిద్దరూ ఈ ఇంటరాగేషన్లు ఆపుతారా" అన్నాడు తను చిరాకు నటిస్తూ. లోపలైతే అంతా గందరగోళంగా ఉంది.

ఇలా కాదని "నీ ఫ్రెండ్ నిహార్ లాస్ట్ వీక్ వచ్చాడింటికి, మాటల్లో నీ విషయం అంతా చెప్పాడు" అన్నాడు జగదీశ్.

రిషీ అర్థంకానట్టు మొహం పెట్టి అంతలోనే ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు తలపట్టుకోని "వాడో పెద్ద ఇడియట్! అనవసరంగా వాడికి చెప్పాను. అయినా ఆ అమ్మాయిప్పుడిక్కడ లేదు" అని నాలుక్కరుచుకున్నాడు.

తన ప్లాన్ వర్కవుట్ అయినందుకు సునందవైపో నవ్వు విసిరి "ఎవరా అమ్మాయి...?" అని జగదీశ్ అంటుండగానే డోర్ లోంచి అరుపు "రేయ్ రిషీ, ఎప్పుడొచ్చావ్? ఎలా ఉన్నావ్? ఒక్కమాటైనా చెప్పలేదొదినా నాకు వీడొస్తున్నట్టు?" తుఫాన్ లా వాళ్ళని ఊపిరాడనివ్వట్లేదు రిషీ బాబాయి మల్లి. యాభై ఐదేళ్ళు దాటినా ఏమాత్రం తగ్గకుండా పసుపు షార్ట్స్, ఆరెంజ్ కలర్ టీషర్ట్ వేస్కోనున్నాడు.

“సరిగ్గా టైంకొస్తావురా నువ్వు పనీపాటా లేకపోతే” విసుక్కున్నాడు జగదీశ్. మల్లి అదేం పట్టించుకోలేదు. కూల్ గా రిషీ పక్కన కూర్చుంటూ “ఏరా, నేనడిగిన బ్రాండ్ తెచ్చావా?" అన్నాడు అన్నా వదినలవైపు మొహమాటంగా చూస్తూ.

మనిషి కాకపోయింటే మల్లిని వండుకుని తినేసేవాళ్ళే కోపంతో. ఆ ఛాన్స్ లేక పళ్ళుకొరికి ఊరుకున్నారిద్దరూ. మళ్ళీ మల్లే అందుకుని “ఏంటన్నయ్యా, ఇందాకేదో అమ్మాయంటన్నావ్? కొంపదీసి మనోడేమన్నా...? అంటూ రిషీ వీప్పైన చరిచాడు తన వైపు కొంటెగా చూస్తూ.

రిషీకి మండింది "అవును, అమ్మాయే, అమ్మాయి గురించే ఆలోచిస్తున్నాను. నీకేమన్నా ప్రాబ్లెమా?" అడిగాడు సూటిగా.

"నాకేం ప్రాబ్లెం? నో ప్రాబ్లెం, ఆల్ హ్యాపీస్. విష్ యూ హ్యాపీ న్యూ ఇయర్" అన్నాడు మల్లి హడావిడిగా.

జగదీశ్ ముఖం ఎరుపెక్కింది. "చూశావా సునందా! వీడి పొగరు, పీహెచ్డీ కెళ్ళేముందు చిలక్కి చెప్పినట్టు చెప్పా అక్కడి అమ్మాయిల మోజులో పడద్దురా అని. చివరికదే చేసి ఉద్ధరించాడు నీ కొడుకు" అన్నాడు మాట విరూస్తూ.

కొడుకెంత ఇష్టమైనా సునందక్కూడా నచ్చట్లేదీ విషయం.

"నీ చాదస్తం కాకపోతే అన్నాయ్. తెలుగు పిల్ల కన్నా తెలుపు పిల్ల మిన్న అనుకోనుంటాడు రిషీగాడు. ఏరా, ఇంతకీ పిల్లెలా ఉంటది?" అన్నాడు.

"ప్లీజ్ ఆపుతారా? ఓ మీ ఇష్టానికి మీరు ఏదో అనేస్కుంటూ పోతున్నారు. అసలా అమ్మాయి అమెరికన్ కాదు"

"మరి, చైనీసా?" నాన్న.

"ఆఫ్రికనా?" అమ్మ.

"కొంపదీసి పాకిస్థానీయా?" అన్నాడు బాబాయ్ వంకర మొహం పెట్టి.

అదిరిపడ్డాడు జగదీశ్. అందరూ డౌట్ గా చూస్తున్నారు రిషీ వైపు.

రిషీ విసుగ్గా పైకి లేస్తూ అన్నాడు "ఏహె, మీరూ, మీ సుత్తి ఊహలూ. తను తెలుగమ్మాయే. చక్కగా మాట్లాడగలదు కూడా"

ముగ్గురూ ఒకళ్ళమొహాలొకళ్ళు చూసుకున్నారు. తెలుగమ్మాయినే చేసుకోవాలన్న తన కండిషన్ని దాటనందుకు లోపలే ఆనందపడిపోయాడు జగదీశ్.

సునంద కళ్ళల్లో నీళ్ళు ('మమతల తల్లీ' అనే క్లాసికల్ సాంగ్ బ్యాగ్రౌండ్ లో)

"సూపర్ రా! మరింకెందుకు ఆలశ్యం. వాళ్ళ అమ్మానాన్నతో చెప్పి ముహూర్తాలు పెట్టిద్దాం, ఏం చేస్తాడాయన?" అడిగాడు మళ్లి ఉత్సాహంగా.

"నాసాలో చీఫ్ ఇంజినీర్ గా చేసి రిటైరయ్యారట. తర్వాత అమెరికా నుండి వెళ్ళిపొయ్యారు. నేనూ ఎప్పుడూ కలవలేదు వాళ్ళని" అన్నాడు రిషీ భయంభయంగా.

"వీడు మామూలోడుకాదన్నాయ్, మన ప్రమేయం లేకుండానే నీకు తగ్గ సంబంధం తెచ్చుకున్నాడు" అన్నాడు మళ్లి గర్వంతో చూస్తూ. జగదీశ్ కీ ఆనందంగానే ఉంది.

"రిటైర్ అయ్యి మళ్ళీ ఇక్కడికే వచ్చేసుంటారు. ఆస్తులూ బాగా కూడేసుంటారు...ఇంతకీ మన వాళ్ళేనా?" అడిగాడు జగదీశ్ యాథాలాపంగా.

ముగ్గురూ తినేసేట్టు చూసారతని వైపు.

"నాన్నా ట్వంటీసెకండ్ సెంచరీకి దగ్గర్లో ఉన్నాం, ఏంటీ ప్రశ్నలు...?" అన్నాడు రిషీ తలవిదిలిస్తూ.

"భలేవాడివే, సెంచరీ మారుద్దని తాగుడు మానామా? గ్యాంబ్లింగ్ మానామా? ఇదీ అలాంటిదే... ఓ వ్యసనం. నువ్వు పట్టించుకోకన్నయ్యా" అన్నాడు బాబాయ్ అనునయంగా.

"అది సరే కానీ, ముందు చెప్పు మున్నా. వాళ్ళదే ఊరు?" అడిగింది సునంద ఆతృతగా.

తటపటాయించాడు రిషీ. చెప్పినా, చెప్పకపోయినా పెద్ద ఉపయోగం లేదు. కానీ ఆ ముగ్గురి ముఖాల్నీ చూసి తప్పలేదు.

"వాళ్ళు, మా..మా.."

"మచిలీపట్నం! ఊరంతా మనవైపు చుట్టాలే అన్నాయ్" అరిచాడు మల్లి.

"ఏరా, నాసాలో రాకెట్లకి నట్లు బిగించి విసుగొచ్చి చివరికి బందరు బీచ్ దగ్గర సెటిలయ్యాడన్నమాట మీ మావ" చిలిపిగా అన్నాడు తనే మళ్ళీ.

"కాదు బాబాయ్..అదీ..మ..మ.."

"మంగళగిరా? మా పెద్దన్నయ్యక్కడే ఉన్నాడు. పెళ్ళి పనులు వాడికప్పగిస్తానైతే" అంది అమ్మ ఆశగా.

"లేదే..వాళ్ళుండేది మార్స్ లో" అన్నాడు రిషీ వేలు పైకి చూపిస్తూ.

ముగ్గురూ సీలింగ్ వైపు చూస్తూ నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments